

W E G E N A S T R Ó B E R T

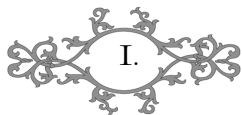
Megjelent
Érden, 2005 májusában,
W E G E N Á S T R Ó B E R T
75. születésnapjára

V I A D O L O R O S A
1968–1971

Tipográfia:
M. Nagy Péter

Nyomtatás:
Typo-Radius Bt.

Szegfű olajától
Balzsamos kézzel
Simítom homlokodra
A jelet.
Bélyegzett leszel,
Mint csordába fogott
Együgyű állat.
Mától magadnak élsz
Ezernyi magányos
Társad között.

Kenyeret török nektek
S bort kínálok hozzá.
Látom,
Szemetekben mohó étvágy,
Emberi éhség,
Szomorú önző ragyogás.
Lássátok:
A kenyér Én vagyok ~,
Faljatok fel.
A bor az én vérem ~,
Kortyoljátok szomjasan
Halálomig.

Az ember fia vagyok.

Ami megmarad belőlem
A tiétek lesz,
bennetek élek tovább
És ti ölni fogtok a nevemben.

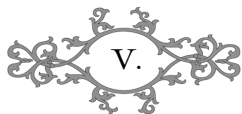
Építői lesztek
Gonosz városoknak,
Égettek házat, erdőt,
Szelíd könyveket.
Gyaláztok Istent,
Ártatlan nőket,
Ember, ember ellen küzd majd,
Nevem zászlókon lobog,
De én benneteket
Szomorún
Megtagadlak.

Minden tiétek lesz.
Őrizétek
Pincék mélyén,
Könyvek lapja között,
Szívetekben.

Így szeretném.

Nem sok mit adok,
Csupán néhány,
Szótlan érzés,
A nyugalom vágya,
Az egymásért való
Tiszta öröm,
A félelem nélküli
Egyszerű
Élet.

Utánam jöttök-e mind
A sötétillatú hegyre,
Hol felvert galambraj
Bukdácsol,
Csapong
Az olajfák alatt.
És a perc,
Az óra,
Az élet
Egyaránt múlik,
Míg halálraítéltek leszünk
Mindannyian.

Magam vagyok
Az olajfaillatú
Utolsó éjen.
Köröttem halódik
Minden élő.
Haldoklik a fű,
Az olajfa virága,
Az éjhívó fülemüle,
És haldoklik az alvó ember.

Atyám,
Én félek,
Mert elárulsz,
Elhagysz,
Velem pusztulsz.
Talán
Nincs újabb élet,
Mit ígértél,
A halál,
Mely itt van,
Tudom már
Nem a kezdet,
Hanem maga a cél.

Nem fáj,
Hogy elporlad
Fáradt kezem,
Hogy éhes hasam
Porhanyós földdé
Emészti
A férges mélység.
Nem félem
A testem pusztulását,
A rám omló
Fekete földet.

Vedd mindezt
Vissza tőlem
Atyám!

De hagyd meg
A felkelő napot,
A tavaszi rétet,
A virágzó lát,
A vágott cédrus szagát.
A haragos tengert,

Hagyd meg nekem
A szépet,
A lájót,
A tisztát,

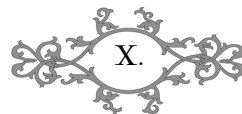
Hagyd meg a lelke
Vágyódó,
Élő öntudatát!

Langyos csókommal
Halálra adlak.
Ölelő kezemmel
Hurkot fonok köréd.
Mosolyommal megbélyegzem
Remegő arcod
Tiszta mezejét.

Hívös balkezed
A vállamra tetted,
S most
Önmagad látod
Fáradt szememben.
De látod sorsod is:
A gyors bukást,
Hogy Júdáscsókkal
Elárulj engem.

Lökj el,
Védd magad,
Nézz rám
Vádoló szemmel!
Engedd,
Hogy megalázva
Fussak el!

Pirkad már tenger felett:
Jó a reggel.

Feszítsd meg Őt!
Kínja megvált az unalomtól.
Vérző oldala
Bosszúszomjunktat oltja.
Töviskoronája
Gazdaggá tesz minket.
És, ha életét már
Értünk adta,
Halálában
Tündöklő mestert
Ünnepelhetünk.

Üsd!
A szíj
Feszesen szisszen,
Egy vércsepp a kezemre hull,
Némaság vesz körül,
Felettem zizzen egy ág,
S a csendet csattanva szeli át
A feszes szíj
Harmincszor lesújt rám
Fájdalmasan.

Üss!

Érezd, hogy ember vagy,
Kegyetlen, élő gyilkos.
Örülj, hogy leharapott,
Gyöört nyelvem,
Dadogva üvölti:
Üss még!
Kínozz meg!
És közben habzó szájjal
Érezzük mindketten a közös gyönyört,
A gyilkos,
Emberi összetartozást.

Frissen ácsolt keresztjeinket
Korbácsolt hátunkra véve,
Riasztó, vérző,
Csendes menetben
Hozzád vonulunk,
Isten fiaként ítélkezve
A még élő elevenek,
S a zsarnok holtak felett.

Istenként megfeszítve,
Ember módjára meggyalázva,
Fázva, éhesen,
Csapzott homlokomon
Véres töviskoronával,
Függöm kell élve
A kereszten.

Legyek kúsznak
Égő lassúsággal,
Kezem
Feszés szegekkel átvert
Lüktető erein,
Egyre feljebb.

Szomjúhozom elhagyottan.

Az ég elsötétül,
Eső hull alá,
Paloták dőlnek romba,
És véres,
Vonagló karomba
Ölelem földem.

Alattam a föld,
A sziklás part,
A végtelen tenger,
A házak közugaiban nyüzsgő
Millió,
Céltalan ember.
Alattam az ország
Csodára várva.

Ez mind enyém lehetne.
Enyém az ország,
A lopott hír,
A gondokkal küzdő
Harácsolás.
Enyém a jog,
A fegyver,
A hűség,
A végtelen tenger.

De én lehajlok lábatokhoz,
Lemosom róla tiszta vízzel,
Lágy patyolattal,
Alázatosan
A szégyen szennyét.
Lelkem megalázom,
Arcom lehajtom,
Köztetek maradok
Ügyetlen szegényen.